ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ЦК ЛКСМ УКРАЇНИ
ДЛЯ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

0132-3288

МАЛЯТКО

3
БЕРЕЗЕНЬ
1990

ВІТАЄМО ЛЮБИХ МАТУСЬ !

ПЕРШЕ СЛОВО

Вірш Ігоря СІЧОВИКА

Коло, риску, закарлючку
На папері пише ручка.
Все з'єдналось загадково —
І з'явилось перше слово.
Здогадались, яке саме? —
Наймиліше в світі: «МАМА».

ДЕ ЛІТО ЖИВЕ?

Вірш Анатолія КОСТЕЦЬКОГО

У павука хатинка —
Тоненька павутинка,
У коника веселого —
Між травами оселя,
У ластівки швидкої —
Під нашим надвіконням.
А тепле й ніжне літо,
Волошками повите,
Посріблене дощами,
Живе в очах у мами.

Малюнок Лідії ГОЛЕМБОВСЬКОЇ

ХАЙ МАТУСЯ ВІДПОЧИНЕ

Вірш Олега ГОЛОВКА

Як прийду я з дитсадочка —
Нагодую вдома квочку,
Підмету у хаті, в сінях,
Принесу теляті сіна.
Хай матуся відпочине,
Щоб не поралась сама.
Бо який же я мужчина,
Якщо помочі нема?

НАШ РІД

Написав Андрій М'ЯСТКІВСЬКИЙ

Мама вишиває на білому полотні зелений барвінок, чорнобривці, сині волошки. Навіть маленьку качечку-утінку вишила.

— Що це буде, нене? — питає Андрійко.

— Українська святкова сорочечка для тебе.

— Чому українська? — допитується Андрійко.

— Бо вишиваю такі квіти, які ростуть на нашій землі. А земля наша зветься Україною. І ти — маленький українець.

— А ти, мамо?

— І я українка, і татко, й бабуся, й дідусь. Ми українського роду і любимо нашу землю, нашу мову, наші квіти. Україна — як наша рідна хата. І сусіди в нас є — Білорусія, Росія, Молдавія, Грузія, Вірменія. Ми й сусідів любимо, бо вони добрі, вони наші друзі.

Вірші Ліни Костенко
(до ювілею письменниці)

ЧАРОДІЙНЕ СЛОВО

Хлоп'я у полі стежкою прошкує.
Метелик білий в маки залетів.
Чорненький котик в снопиках мишкує,
вони такі під сонцем золоті!
Він ловить шурхіт, шелест, шарудіння,
хапає снопик лапками двома.
А миша знає слово чародійне,
і він її ніколи не спійма.

ТЕЛЕГРАМА-БЛИСКАВКА

Вночі за вовчими ярами
зайці давали телеграми.
І прочитала так сосна:
«Чекайте квітами. Весна».

Малюнки Ніни ДЕНИСОВОЇ

СИНИЧКИ НА СНІГУ

Синиці голодом намлілись —
така зима, така зима!..
Оце б у вирій полетіти,—
так батьківщини ж там нема.

ПЕРШИЙ ПАРОПЛАВ

Було це вранці. Я ще трохи спав.
На землю скочив босими ногами,
як привітався перший пароплав
далеко десь з Дніпром і з берегами.
— Ту-ту! Ту-ту! — він подих перевів
і знов: — Ту-ту! — гукав мені щосили.
— Ту-ту! Ту-ту! — йому я відповів.—
вай здоровий і пливи щасливий!

ВЕРБОВІ СЕРЕЖКИ

Біля яру, біля стежки
одягла верба сережки.
Головою хилитала,
потихесеньку питала:
— Де ота біленька хатк
що гарнесенькі дівчатк
Хай би вибігли до сте
Подарую їм сережки.

Чи знаєш ти, як приходить до лісу весна? Так, з ласкавим сонячним промінчиком, з грайливим струмочком. Ну і, звичайно ж, з квітами. Найперші квіточки у весняному лісі — підсніжники. Пелюстки їхні білі-білі, як сніг. І пахнуть талим снігом, вільгою землею... Далі зацвітають проліски. Вони полюбляють тепло і з'являються вже тоді, як ліс щедріше зігріє сонечко. Проліски — улюблені синиччині квіти. Синичка весело тріпоче над ними і виспівує: «Синь-синь». Вона радіє з того, що таке гарне синє небо, що сині проліски і що вона сама зветься синичкою. Трохи згодом весна подарує лісові ще барвистіші запашні прикраси. Пробіжить між дерев полохливий зайчик, прокрадеться хитра лисичка, проскаче красуня кізка. Та жодної гілочки не зламають, жодної квіточки не розтопчуть.

А як поводишся в лісі ти? Чи добрим другом і захисником приходиш до нього? Які весняні квіти знаєш іще? Намалюй їх і надішли до мого віконця. Я чекатиму.

Калинка.

ПІДСНІЖНИК

Вірш Дарини ГІЛКИ

Ще попід лісом
Сніги скрізь лежать,
В тихій задумі
Ялини стоять.
Тільки підсніжник,
Зачувши весну,
Перший прокинувсь
Од зимнього сну.

Намалювала Олена КОРКІЩЕНКО

Спортивна сторінка

У кого більша вага?

Хто швидше?

Скільки мавпочок зліва і скільки справа?

[redacted]

Хто влучніший?

Зозуля

Ненецька народна казка

Малюнок Наталі КОРНЕЄВОЇ

Жила на світі бідна жінка. Було в неї четверо дітей. Не слухались діти матері. Бігали, гралися на снігу з ранку до пізнього вечора. Одежу намочать, а мати — суши. Снігу нанесуть, а мати — прибирай. І рибу мати сама на річці ловила. Важко їй було, а діти нічогісінько не допомагали.

Від життя такого мати тяжко захворіла. Лежить у чумі[1], дітей кличе, просить: «Дітки, пересохло мені в горлі, принесіть водички».

Не йдуть діти по воду.

Аж ось захотілося старшому синові їсти. Зазирнув він у чум, а мати посеред чуму стоїть, малицю[2] надягає. І раптом малиця пір'ям вкрилася. Замість рук крила виросли. Бере мати дошку, що на ній шкури шкребуть, і дошка та хвостом пташиним стала, а наперсток заліз-

ний — дзьобом. Обернулася мати зозулею та й вилетіла з чуму.

— Брати, гляньте — наша мати пташкою полетіла! — загукав старший син.

Побігли діти за матір'ю.

— Мамо, мамо, ми тобі водички принесли!

— Ку-ку, ку-ку! Пізно. Не вернусь я!

Багато днів і ночей бігли діти за матір'ю. Бігли по гострому камінню, по грузьких болотах, по купинах. Ноги до крові пообдирали. Де пробіжать, там червоний слід лишають.

Назавжди покинула дітей мати-зозуля. І відтоді не в'є собі гнізда, не ростить сама діток своїх. А по тундрі з того самого часу червоний мох стелиться.

---

[1]Чум — житло із шкур.

[2]Малиця — ненецький верхній одяг.

Ось такими малюнками привітали своїх матусь дівчатка і хлопчики з київського дитсадка № 385 «Золота рибка».

Андрійко СТЕПАНОВ: «Моя мама любить пухнастих котиків».

Тетянка ДУБРОВЕНКО: «Подарую матусі чарівну пір'їну жар-птиці».

Оленка ПРИЩЕПА: «На моєму малюнку — музична фантазія для мами».

Романко МАКАРОВ: «Подарую мамі вазу, щоб у ній завжди стояли квіти».

Наталочка ПЛІЄВА: «Хай завжди світить сонце і мама буде красивою».

Катруся САКАЛЮК: «Нехай ця парасолька захищає мою маму від усіх неприємностей».

Дениско РЄПІН. «Хочу, щоб матуся побувала в казковому місті».

Сашко ПИРЕНКО: «Найсмачніше яблучко подарую своїй матусі».

Альоша СИНЕЛЬНИЧЕНКО: «Такі квіти я подарую матусі. Вона їх дуже любить».

Оформлення Ірини ТРОЦАК

А яким було твоє привітання! Напиши мені.

Малятко

Серед обкладинок журналу за 1989 рік наші читачі назвали кращою ось цю. Намалювала її художниця Наталя Жураківська. Щиро вітаємо Наталю Євгенівну з перемогою. Редакція й надалі пропонуватиме для вас, малята, її малюнки на радість, на добро.

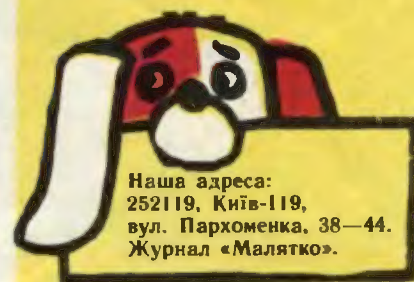
МАЛЯТКО

Засновано 1960 р. Київ.
Ордена «Знак Пошани» видавництво ЦК ЛКСМУ «Молодь».
МАЛЫШОК № 3 (363) 1990.
Ежемесячный журнал ЦК ЛКСМУ для детей дошкольного возраста (на украинском языке).
Основан в 1960 г.
Ордена «Знак Почета» издательство ЦК ЛКСМУ «Молодь».
Адрес редакции: 252119, Киев-119, ул. Пархоменко, 38—44.
Тел. 213-98-91, 211-04-75.

Здано до набору 18.12. 89.
Підписано до друку 22.01.90.
Формат видання 84×106 1/16.
Папір офсетний.
Друк офсетний.
Умовн. друк. арк. 1,68.
Умовн. фарбовідб.-10,08.
Обл.-вид. арк. 2,67
Тираж 669000 Зам. 9-598. Ціна 20 к.
Поліграфкомбінат ЦК ЛКСМУ «Молодь»
Ордена Трудового Червоного Прапора видавничо-поліграфічного об'єднання ЦК ВЛКСМ «Молодая гвардия».
252119, Київ-119, вул. Пархоменка, 38—44.
Полиграфкомбинат ЦК ЛКСМУ «Молодь»
Ордена Трудового Красного Знамени издательско-полиграфического объединения ЦК ВЛКСМ «Молодая гвардия».
252119, Киев-119, ул. Пархоменко, 38—44.

Малюнок на обкладинці Наталі Жураківської
Макет Наталі Корнєєвої

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад».

20 к.   Індекс 74304

Моїй матусі

Слова Тамари МЕЗЕНЦЕВОЇ
Музика Валентини КОВАЛЕНКО

Синю квіточку весняну
Я не буду рвати:
Фарби, олівці дістану
Й буду малювати.

Приспів:
Намалюю квітку ніжну,
Стебельце зелене —
І матуся радо візьме
Пролісок від мене. Двічі

А я буду підростати,
Вчитися, мужніти —
Мамі буду дарувати
Щонайкращі квіти.

Приспів.

